

MANAS DZIMTAS, SITUĀCIJU UN PRIEKŠTECES IEVAS MANTOJUMS.
KAUNS. BAILES. PATVĒRUMA MEKLĒŠANA.
ATBRĪVOŠANA. DZIEDINĀŠANA.

IEVAS MANTOJUMS

Grēks pasaulē ienāca caur cilvēku paklausību lielākajam melim – Sātanam. Sātanam, kas aprakstīts kā apsūdzētājs, apmelotājs, melu tēvs, krāpnieks, maldinātājs, kārdinātājs, pretinieks, Dieva ienaidnieks, nāves un iznīcināšanas lietpratējs, šķēršļu licējs, ļaunprātis, nāves valdnieks, bende, slepkava u.c.

Pirmo cilvēku draudzība un tuvība ar Dievu pārtapa par milzīgu kaunu, reālām bailēm un patvēruma meklēšanu. Grēks izpostīja uzticību, lika neticēt mīlestībai un kārotās gudrības „būsim kā Dievs” vietā, Ādams un Ieva piedzīvoja neapklusināmu vainas apziņu un neremdināmu izsalkumu pēc iepriekšējās dzīves... Bet ir tikai kauns par savu kailumu, bailes no soda un dusmām un vēlme atrast vietu, kur paslēpties. Pavisam. Tā, lai neatrod. Un šis mantojums ietekmē mūsu ikdienu, jo joprojām...

Mums ir KAUNS! Ēdenes atmiņa joprojām dzīvo mūsu apziņā...

Mēs AIZSEDZAM sevi! Savu seju, neskatoties cilvēkiem acīs, savu sirdi, neļaujot kādam to iepazīt, savas domas, nedomājot pašai, bet ļaujoties uz citu izdomāto, savu augumu – apskaužot modeļu skaistās ķermeņa aprises glancētajos žurnālos un sākot ienīst savējo. Kauns ir dzīvs – arī šodien man, levas pēctecei, vajag tās vīģes lapas, lai aizsegtu sevi...

Mums ir BAILES! Ēdenē dzirdētā Dieva balss, kas aicina ārā no grēka, joprojām atbalsojas sirdī un prātā...

BAILES no atraidījuma, no tā, ka kāds (darbā un attiecībās) mūs neizvēlēsies (vai ar laiku tik un tā atstās vienas). Mums ir bailes par izvēlēm, kas būtu jāizdara – pašām, ar savu prātu, ar savu atbildību. Nereti mēs vilcināmies, ļaujoties uz citiem, kas izvēles varētu izdarīt mūsu vietā – meklējam mūsdienu Ādamus, mūsdienu čūskas... Mums ir bailes no sevis, ka neatrodot citus, pašām būs jātiek galā! Bailes, ka nespēsīm būt pietiekami stipras, pietiekami gudras, pietiekami pietiekamas...

Bailes mūs nobremzē, bailes *iepauzē* mūsos ieliktais spējas, ieceres.

Mēs meklējam PATVĒRUMU! Bēgot no kauna un bailēm, Edenes dārza plašumi nepalīdzēja... tas joprojām bija nepanesams ierobežojums, no kura neizbēgt.

Meklējot PATVĒRUMU, tik spēcīga bija levas vēlme atkal būt atkarīgai no kaut kā, kas pasargā – vīrieša, kas uzņemsies atbildību. Un šodien arī mēs patveramies savā *drošajā pasaulē*, tur pie ik vakara vīna glāzes, bez kuras nevaram aizmigt, pie cigarešu paciņas, pie savu bilžu apstrādes ar *Photoshop*, pie šokolādes un ātrajām uzkodām, lai remdētu savu garīgo izsalkumu un emocionālās slāpes, pie citu aprunāšanas, pie baudas iepirkies, pie vīriešiem, lai vienmēr būtu kāds blakus vienā vai otrā statusā, pie datora ekrāna, kavējoties *Facebook*, pie romantiskā kino, pie pornogrāfijas.

Patvēruma vietā, kur esam bijušas īstas – iekārojušas, baudījušas, ienīdušas, cīnījušas ar Dievu, pieķērušas Sātanam un otrādi, Viņš ir tik pat liels Dievs, kā radot pasauli, valdot pār dabas spēkiem un pārveidojot cilvēku sirdis visos kontinentos!

KAUNS mums liek piesegties, aizsegt, nodurt acis, ienīst, apsūdzēt, apskaust. Kauns sāk definēt mūsu identitāti, tas sāk ietekmēt mūsu vērtību, uzstājīgi liekot sev atzīt „esmu nevērtīga”.

BAILES no atraidījuma ietekmē arī sekošanu Dieva aicinājumam, Viņa gribai. Mums joprojām ir bailes uzticēties pilnībā, ka Dievs ir absolūti labs. Ka Viņš aicina mūs mīlestībā pie Sevis un Savā darbā. Un, ka atsaukšanās Viņam mūs nesāpinās, bet piepildīs. Ka Viņa darbs mūs neatturēs no mūsu spēju attīstīšanas, dažādām profesionālajām iespējām un piepildītas dzīves.

MEKLĒT PATVĒRUMU mēs sākam brīdī, kad līdz sirds dziļumiem sākam neticēt, ka esam skaistas un mīlamas. Un tad, tajā tumšajā, klusajā, apslēptajā vietā un laikā mēģinām sev pierādīt, ka esam pietiekamas – lai mūs mīlētu, lai mūs uzlūkotu, lai citi mūs izvēlētos blakus, lai vismaz fantāzijas uz mirkli dotu ilūziju, ka mūs izvēlas.

- * Kāda ir Tava Patvēruma vieta? Vai Tev ir kāds cilvēks, kuru retu reizi arī tur vari ielaist un zināt – nenosodīs, bet Tev palīdzēs, cīnīsies kopā ar Tevi?
- * Kas ir Tava šodienas cīņa? Kas ir cīņa, kur Tev vajag Dieva žēlastību, kas joprojām meklē, joprojām atrod, joprojām piedod, joprojām attaisno, joprojām ir klātesoša?

ATBRĪVOŠANA UN DZIEDINĀŠANA

Kāpēc, ja Kristus visu ir samaksājis – esmu atpirkta no grēka varas, man ir dota žēlastība, es joprojām dzīvoju kā parādniece – kā apsūdzētā? Kāpēc mani apsūdz manas dzimtas pagātne, kāpēc mani joprojām apsūdz mana rīcība un izjūtas? Kāpēc visu, ko esmu atdevusi Dievam – atlaidusi un izsūdzējusi, es ik pa laikam atrodu sevī – neatlaistu un neizsūdzētu?

Sātans ir apsūdzētājs, kas strādā 24/7. Viņš dara savu darbu 100% lieliski. Tāda ir viņa daba – izšaubīt un apsūdzēt. Un mēs viņam atļaujam mūs iesaistīt savā plānā, ja:

- 1) turpinām apzināti grēkot un izvēlamies to nenožēlot;
- 2) nepiedodam citiem, turpinot audzēt sevī aizvainojumu, dusmas, skaudību.

Mūsu izvēle ar Dieva palīdzību atsacīties no grēka, aizvainojuma, sāpēm un nepiedošanas ir tā, kas Sātanam demonstrē Dieva līdzību mūsos. Un pret Dieva līdzību Sātanam nav ieroču – tā ir pilnība, pret kuru Sātans ir nespēcīgs.

Joprojām Dieva Gara ietekme un spēja ir apbrīnojama. **Ar vienu Sava Gara pieskārienu Viņš var izmainīt sirdi.** Viņš var!

Vecajā Derībā Ecēhiēla grāmatā (Ecēhiēla gr. 37: 1-14) lasām kādu stāstu – vīziju ko redzēja viens no Dieva praviešiem – Ecēhiēls. Dievs bija Ecēhiēlam pavēlējis pravietot Izraēla tautai, ka tiks atjaunota tās iepriekšējā svētība. Kad Babilonijas ķēniņš Nebukadnecars iekaroja Jeruzalemi, sagrāva Dieva templi un izsūtīja ebrejus trimdā, Izraēla jaunā dzīve kļuva pilnībā atkarīga no Dieva spēka, ne no apstākļiem vai cilvēkiem – Dievs bija pieļāvis izsūtīšanu. Babilonijā ebreji gan varēja kopt savas tradīcijas, kultūru un reliģiju, bet izaicinājumu nebija mazums – nācās izvērtēt un saprast, ko darīt ar jaunajiem reliģiskajiem uzskatiem, ko piekopa Babilonijas iedzīvotāji. Ebreji bija miruši kā nācija – viņiem bija atņemts viss – zeme, ķēniņš un templis. Bet Dievs joprojām apsola, ka Viņš būs darītājs, ka Viņš neatkāpsies no Savas tautas (Jeremijas 31:33). Un Dievs tur Savus solījumus – 70 gadu ilgo trimdas laiku pārtrauc valdnieks Kīrs, kas atļauj ebrejiem atgriezties savā zemē. Dievs atveda mājās Savu tautu. Sākās pilsētas un tempļa atjaunošana.

Vīzija par *Ieleju ar sausajiem kauliem*, ko redz Ecēhiēls, uzskatāmi parāda Dieva spēku atjaunošanā un dziedināšanā. Ne tikai tautai, ne tikai kopienai un draudzei, ne tikai ģimenei,

bet man – sievietei ar mantojumu, sievietei, kas pakļāvusies kaunam, bailēm un meliem:
„Tev ir jāslēpjas!”

Izlasi Ecēhiēla gr. 37: 1-14 un pārdomā:

- * Kas manī ir nomiris? Kam es esmu atļāvusi nomirt?
- * Kas manī nogalināts? Kurš to ir izdarījis?
- * Kam nav bijis ļauts dzīvot, izaugt, nobriest?
- * Kas ir tie kapi, kuros guļu arī es? Kas mani tajos ir ielicis?
- * Kā Dievs dziedina un atbrīvo, atjauno?

Dievs, Tu esi Dievs manā dvēseles tukšumā.

Dievs, Tu esi Dievs manā Patvēruma vietā – kur mani ieslodzījis kauns un bailes. Dievs, Tu esi Dievs manā vientulībā, kad atraida tuvākie un nepieņem savējie.

Tu esi Dievs, kas var atdzīvīnāt manu izkaltušo garu un nepiedošanas, naida un sāpju iebalzamēto sirdi. Dievs, es pati nespēju atdzīvīnāt sevi – man vajag Tevi, lai Tu nāc un Tavs Gars augšāmcel. Dievs, Tevi dzirdēt runājam un piedzīvot, ka katrs Tavs runātais vārds mani ceļ ārā no neticības, mazticības, elkticības, ir mana šodienas lūgšana.

Dievs, augšāmcel nomirušo mani, grēka kapā ielikto mani. Dievs, ved ārā no nolemtības, no bendes pastrādātā darba. Visvarenais, ved mani Savā dzīvībā – mīlestībā, priekā, mierā, pacietībā, laipnībā, labprātībā, uzticamībā, lēnprātībā un atturībā.
